

Naar het buitenland

Daarom gingen de Camillianen op zoek naar werk in het buitenland. In Tanzania begonnen enkele medebroeders aan een missie met de nadruk op gezondheidszorg. Daarnaast gingen enkele medebroeders werken in ziekenhuizen in het bisdom Aken. Geruime tijd later werd er ook nog een klooster gesticht in de Colombiaanse havenstad Barranquilla.

Het kasteel als toevluchtsoord

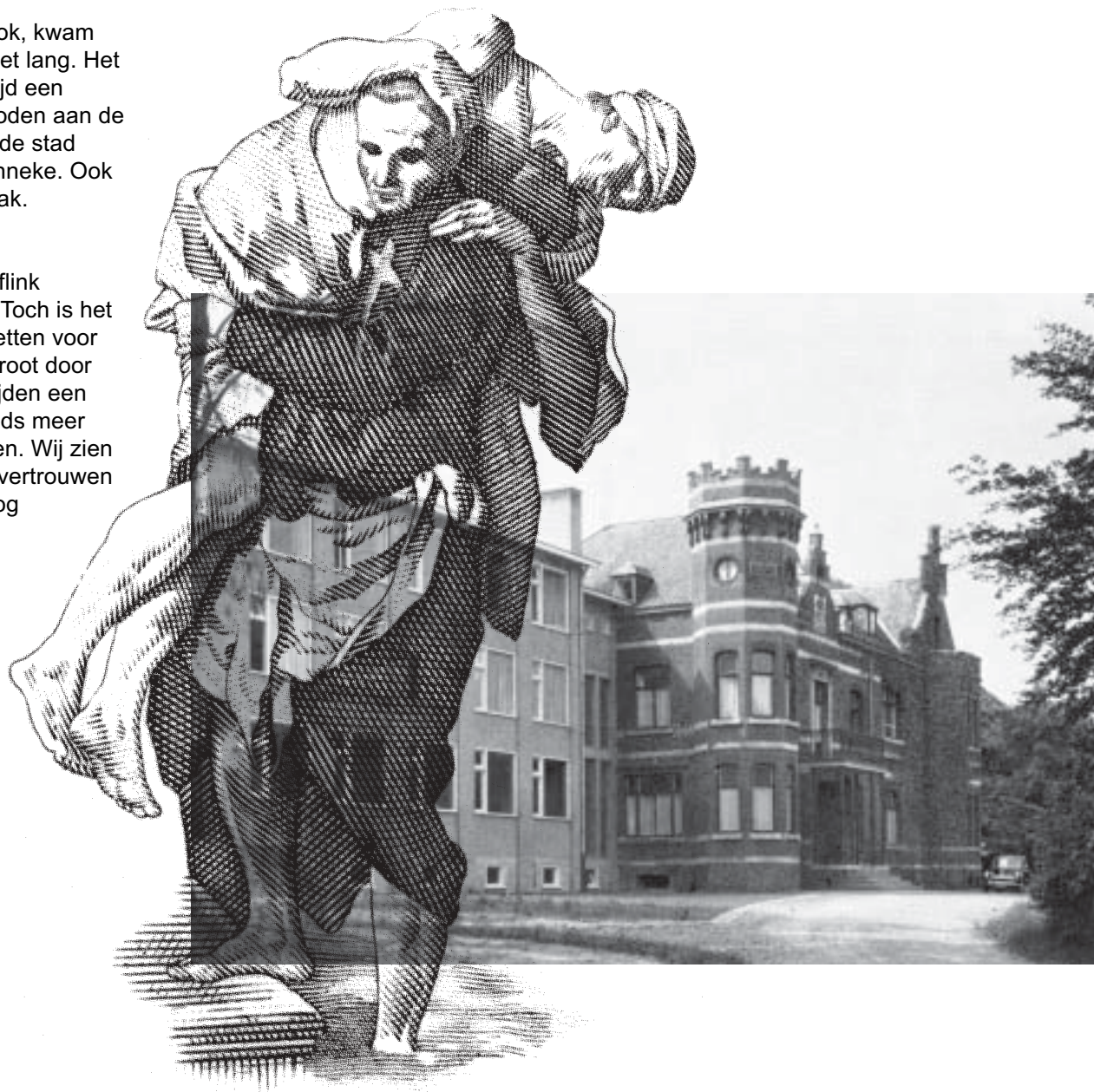
Toen het verpleeghuis St Camillus in 1972 haar nieuwe gebouw betrok, kwam een groot gedeelte van het klooster leeg te staan, maar dat duurde niet lang. Het gebouw heeft naast een plaats voor de Camillianen in de afgelopen tijd een aantal maatschappelijke functies gehad. Eerst werd er onderdak geboden aan de kantoren van de Westrom bedrijven, daarna aan het opvanghuis van de stad Roermond, aan pension Roerzicht en een kinderdagverblijf Jip en Janneke. Ook vonden vaak vluchtelingen en mensen in nood er een gastvrij onderdak.

De oogst is groot

Door uittredingen en overlijden is de Nederlandse groep Camillianen flink uitgegund en zijn er nog maar enkele Camillianen in Roermond over. Toch is het niet zo, dat er geen behoefte meer is aan mensen, die zich willen inzetten voor de zieke medemens. Vooral op geestelijk vlak is de nood vaak zeer groot door het wegvallen van vertrouwde kaders waarin mensen aan ziekte en lijden een plaats kunnen geven in hun leven. Een samenleving waarin God steeds meer naar de marge wordt gedrongen heeft juist behoefte aan kloosterlingen. Wij zien in de geschiedenis echter een steeds terugkerende golfbeweging en vertrouwen erop dat onze manier van staan voor de zieken ook in de toekomst nog bestaansrecht heeft en enthousiaste mensen aantrekt.

Camillianen in Roermond

Camillianen in Roermond

Het begin

In augustus 1884 kwamen de eerste Camillianen in Roermond aan. Zij waren vanuit Verona in Italië, waar de kloosterlingen werden vervolgd, naar Frankrijk gevlucht. Ook daar werd korte tijd later de situatie hachelijk, zodat men besloot naar Nederland te gaan dat bekend stond om zijn bereidheid vluchtelingen op te vangen.

Het eerste klooster van de Camillianen lag aan de Willem II singel op de hoek van het Zwartbroekplein. Bij dit klooster werd na enige tijd een kliniek gebouwd, waar de Roermondse verpleegden konden worden. Naast het werk in hun eigen ziekenhuis verpleegden en bezochten de Camillianen de zieken ook in hun eigen huizen in de stad.

Snelle groei

Het werk van de Camillianen sprak de mensen aan en er kwamen veel roepingen. Om plaats in het klooster te maken vertrokken de Fransen naar Doornik in België. In 1896 woonden er 90 Duitse en een paar Nederlandse Camillianen aan de Willem II singel en waren de paters en broeders met hun zwarte togen met rood kruis een bekend verschijnsel in het stadsbeeld van Roermond.

De eerste wereldoorlog

De meeste Camillianen uit Roermond moesten als verplegers dienst gaan doen in het keizerlijke leger van Duitsland en daardoor liep het klooster in Roermond bijna leeg. Na de oorlog kwam een deel van hen weer terug en begon met 90

novicen een nieuwe opleiding tot Camilliaan. Door geldgebrek werd het klooster in 1920 opgeheven en aan het bisdom verkocht. Het gebouw werd omgevormd tot kweekschool en later afgebroken om te wijken voor het nieuwe gerechtsgebouw.

Terug naar Roermond

In 1926 kwamen de Camillianen weer terug naar de bisschopsstad en begonnen op het kasteel Schöndeln een sanatorium voor dronkzuchtigen, zoals alcoholisten toen genoemd werden. Men begon vanuit Roermond ook onder de Nederlandse jeugd te werven om nieuwe Camillianen te krijgen, maar dat had aanvankelijk weinig succes. Vanuit België had men meer resultaat, daar kwamen een aantal Nederlandse studenten uit het westen zich bij de orde voegen.

Een Nederlandse start

Na de tweede wereldoorlog moesten de Duitse medebroeders het klooster in Roermond en Vaals verlaten en werd een eigen Nederlandse groep gesticht bestaande uit Nederlandse Camillianen afkomstig uit de Duitse en Franse kloosters van de orde. Zij begonnen in 1948 met een eigen Nederlandse opleiding voor kloosterlingen, die in de loop van de jaren een aantal nieuwe Camillianen zou opleveren.

Begin 60ger jaren

De eerste van de bewogen 60ger jaren brachten ook voor de orde een aantal veranderingen met zich mee. Allereerst werd het sanatorium voor alcoholisten

gesloten, omdat het aantal opgenomen patiënten steeds verder terugliep. Besloten werd het sanatorium om te bouwen tot een verpleeghuis en tegelijk werd naast het klooster een nieuw gebouw neergezet om aan meer gehandicapte bewoners plaats te bieden. In januari 1962 werden de eerste bewoners in het nieuwe verpleeghuis opgenomen.

Het werken aan nieuwe roepingen leverde in 1960 zijn eerste resultaten op. De eerste Nederlandse Camillianen van de nieuwe lichter studeerden af en stonden in de startblokken om met hun werk aan de zieken te beginnen. Helaas was er in Nederland geen emplot voor hen, het was de tijd van het Rijke Roomse Leven met voldoende priesters, broeders en nonnen.

